Ασκητές μέσα στον κόσμο: Λαμπρινή Βέτσιου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 10 Μαρτίου, 2011

Αυτή η ασήμαντη εξωτερικώς γιαγιά δέχθηκε χαρίσματα από τον Χριστό που μόνο μεγάλοι Άγιοι είχαν. Κατέβαζε με τις προσευχές της τον ουρανό και τους Αγίους κάτω, συνομιλούσε με την Θεοτόκο, έβγαινε από το σώμα της και με την ψυχή της ταξίδευε σε Παράδεισο και κόλαση, φθάνοντας σε μέτρα απίστευτα για την εποχή μας. Γιαγιά Λαμπρινή πρέσβευε υπέρ ημών...

Ἡ Λαμπρινή γεννήθηκε τό 1918 στό χωριό Ἀγία Παρασκευή Ἄρτης. Οἱ γονεῖς της Σπυρίδων Δρίβας καί Θεοδώρα ἦταν ἀπό τούς πιό εὔπορους τοῦ χωριοῦ καί εἶχαν ἀλλά τρία ἀγόρια. Ἡ Λαμπρινή ἦταν ἡ μικρότερη, καί τ' ἀδέλφια της τήν ὑπεραγαποῦσαν γιά τόν χαρακτήρα της, τό ἦθος καί τήν πολύ καλή συμπεριφορά της πρός ὅλους.

Μεγάλωσε μέ χριστιανικές ἀρχές. Ἀπό μικρή ἔμαθε νά ἀγαπᾶ τούς ἀνθρώπους καί νά ζεῖ σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Τελείωσε μόνο τό δημοτικό σχολεῖο καί διάβαζε μέ πόθο τήν Ἁγία Γραφή καί ἄλλα πνευματικά βιβλία. Διηγήθηκε ἡ ἴδια: «Ἤμουν ὀκτώ χρόνων καί καθόμουν σ' ἕνα καρεκλάκι στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ. Κρατοῦσα μία μικρή Ἁγία Γραφή, μπῆκα στόν ἐνθουσιασμό καί μοῦ ἄρεσε νά τήν διαβάζω. Εἶχα διαβάσει τό χωρίο: «*Πᾶς ὅς ἀφῆκεν οἰκίας ἤ ἀδελφούς ἤ ἀδελφὰς ἤ πατέρα ἤ*

μητέρα ἤ γυναίκα ἤ τέκνα ἤ ἀγρούς ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καί ζωήν αἰώνιον κληρονομήσει». (*Ματθ. ιθ', 29*). Ἔτσι μπῆκε μέσα στήν καρδιά μου καί ἀγάπησα πάρα πολύ τόν Κύριο. Ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή ἄναψε ὁ πόθος γιά νά ἀκολουθήσω τήν μοναχική ζωή καί σκέφθηκα: «Δέν θέλω τίποτε, οὔτε χωράφια, οὔτε περιουσίες, θά πάω γιά Μοναχή».

Τότε ἐμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μου κάποιος ντυμένος μέ ἱερατικά ἄμφια καί μοῦ ἄρεσε πολύ ἡ ὄψη του, ἦταν πολύ ὄμορφη. Τόν κοιτοῦσα μέ θαυμασμό. Μοῦ εἶπε:

- Τί μέ θαυμάζεις; Καί τά χεράκια σου εγώ τά ἔπλασα καί εἶσαι καί σύ ὄμορφη σάν ἐμένα.

- Ἐμένα μέ γέννησε ἡ μάννα μου καί εἶναι στήν κουζίνα. Νά τήν φωνάξω;

- Ὄχι, ἐγώ ἐσένα θέλω, καί ἔπιασε τά μαλλάκια μου. Αὐτά ποιός τά ἔπλασε;

- Αφού μέ έπλασες εσύ καί αυτά σύ θά τά έπλασες.

- Ναί, μοῦ εἶπε. Τώρα τί θά κάνεις, ποιά ζωή θά ἀκολουθήσεις;

- Αὐτό τό βιβλίο μοῦ ἄναψε τόν πόθο γιά τόν μεγάλο μου Θεό θέλω νά τόν ἀπολαύσω. Αὐτός νά ἐργάζεται γιά μένα καί ἐγώ γι' αὐτόν.

- Θά γίνεις μεγάλη, παιδί μου, καί θά ἐργασθεῖς καί σύ γιά Μένα.

- Ποιός εἶσαι σύ;

- Αὐτός ποὺ εἶπες ἐσύ, μοῦ εἶπε. Ἀφοῦ θέλεις ἔτσι, θά τρῶς Τετάρτη καί Παρασκευή ψωμί καί σκόρδο. Ἐσύ εἶσαι καλό παιδί, ἔχω ὅμως καί ἄλλα καλά παιδιά. Θά ἔρθω μία μέρα νά μαζέψω ὅλα αὐτά τά καλά παιδιά.

Ὕστερα ἔγινε ἄφαντος...»

Ἄρχισε μετά ἀπ' αὐτό νά ἀγωνίζεται περισσότερο, νά νηστεύει, νά προσεύχεται καί νά ἑτοιμάζεται νά ἀφιερωθεῖ στόν Θεό. Πνευματικός της ἦταν ὁ π. Μητροφάνης, ὁ Γέροντας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ροβέλιστας Ἄρτης. Διηγήθηκε ἡ ἴδια: «Ἀπό μικρή ἤθελα νά γίνω μοναχή. Ὅταν ἔγινα δεκαεπτά χρόνων πῆγα στό Μοναστήρι καί εἶπα στόν Γέροντα ὅτι θέλω νά γίνω μοναχή. Μοῦ εἶπε: - Νάρθεις, παιδάκι μου. Τήν ἄλλη μέρα ἦρθαν οἱ γονεῖς μου μέ φωνές νά μέ πάρουν. Ὁ Ἡγούμενος, ὅπως τούς εἶδε ἔτσι ἀγριεμένους, μέ ἔδωσε λέγοντάς μου νά μεγαλώσω λίγο καί μετά ξαναπηγαίνω.

Αὐτοί μέ πῆραν καί σέ λίγες μέρες ἄρχισαν τά προξενιά. Ἐγώ ἤμουν ἀρνητική καί

εὕρισκα προφάσεις. Μετά μέ ρώτησαν τί θέλω καί τούς εἶπα: «Θά προσευχηθῶ ὅλη τή νύχτα καί ὅ,τι μοῦ πεῖ ὁ Θεός».

Προσευχήθηκα καί εἶπα: «Θεέ μου, ἕνα πράγμα σοῦ ζητῶ. Νά μοῦ δώσεις ἄδεια νά πάρω τόν Οὐράνιο (νυμφίο) καί ἐγώ, ὅπως παίρνουν οἱ καλές ψυχές. Νά μή συζευχτῶ μέ ἐπίγειον ἄνδρα». Ἄκουσα φωνή: «Σέ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν. Μία ὥρα δική μας θά γίνεις. Πρέπει ὅμως νά συζευχθεῖς αὐτοῦ γιά νά δυναμώσεις. Νά βάλεις χαλινάρια στό στόμα, στά πόδια, στά χέρια, στή σάρκα».

- Στή σάρκα; Στήν παντρειά μέ στέλνεις.

- Σέ στέλνω Ἐγώ καί ἡ σάρκα εἶναι εὐλογημένη. Δοκιμασίες θά ἔχεις.

Ἐγώ συνέχισα νά προσεύχομαι γιά τό καλύτερο, νά γίνω Μοναχή, ὅμως μοῦ ἔλεγε ὅτι «τό καλύτερο γιά σένα εἶναι νά παντρευτεῖς, νά δοκιμαστεῖς, νά ψηθεῖς. Ἄν πᾶς στό Μοναστήρι, δέν θά βασανισθεῖς τόσο. Στό Μοναστήρι ὅ,τι κάνουν οἱ ἄλλοι θά κάνεις καί σύ, εἴτε τρῶνε, εἴτε προσεύχονται. Στόν κόσμο ὅμως θά συναντήσεις κακότητα, μοχθηρία. Ἐμεῖς τελειώσαμε τώρα, πάρε τήν δύναμη καί τήν φώτιση καί ἐργάσου ὅσο μπορεῖς».

Ἐργάσθηκα σέ ὅλη μου τήν ζωή. Ἀγωνίστηκα. Τά πεθερικά μου μετά δέν μέ ἤθελαν, μέ ἔδιωχναν, μέ ἔβριζαν μέ ἄπρεπα λόγια. Ὅσα μοῦ εἶπε ἡ φωνή, τό Πνεῦμα, τά βρῆκα ὅλα».

Ἔτσι λοιπόν μετά τά 20 της τήν πάντρεψαν μέ τόν Ἀριστείδη Βέτσιο ἀπό τά Κολομόδια Ἄρτης καί ἀπέκτησαν δύο παιδιά, τόν Σπύρο καί τήν Σταθούλα.

Ἡ ζωή της δέν ἦταν καθόλου εὔκολη στήν οἰκογένεια τοῦ συζύγου της, γιατί ζοῦσαν δεκατρία ἄτομα μαζί στό ἴδιο σπίτι καί ὁ καθένας εἶχε τίς δικές του Ἰδιοτροπίες καί τόν δικό του τρόπο σκέψεως. Ἰδιαίτερα ὁ πεθερός της φερόταν πρός αὐτήν μέ ἄσχημο τρόπο, μέ περιφρόνηση καί σκληρότητα· τήν πλήγωνε μέ τά λόγια του. Ἡ Λαμπρινή ὅμως κατάφερε μέ τήν ὑπομονή νά τά ξεπεράσει ὅλα. Στίς βρισιές του ἔλεγε: «Πές με ὅ,τι θέλεις. Ἐγώ εἶμαι μουγκή». Καί ἀπό τόν σύζυγό της εἶχε δυσκολίες. Κάποτε πού βρισκόταν σέ ἀγρυπνία στόν ἅγιο Φανούριο στό γειτονικό χωριό Γλυκόριζο, ἄκουσε φωνή πού τῆς εἶπε: «Αὐτή τή στιγμή καίγεται τό σπίτι σου». Ὅταν τελείωσε ἡ ἀγρυπνία καί γύρισε μαζί μέ τίς ἄλλες γυναῖκες μέ τά πόδια, εἶδε τά βιβλία της καμένα καί πεταμένα ἔξω ἀπό τό σπίτι καί τόν σύζυγό της σέ ἔξαλλη κατάσταση νά τῆς φωνάζει νά φύγει ἀπό τό σπίτι. Ἡ Λαμπρινή ἀπάντησε: «Δέν φεύγω. Ἐσύ εἶσαι ὁ ἄντρας μου, ἐδῶ εἶναι τό σπίτι μου, σκότωσέ με, κάνε με ὅ,τι θέλεις, ἐγώ δέν φεύγω». Τή νύχτα τήν κλείδωσε ἔξω ἀπό τό σπίτι. Ὑπέμεινε ἥρεμα καί ἔλεγε: «Ὁ πειρασμός τόν βάζει, θά τοῦ περάσει. Αὐτός εἶναι καλός, ἀλλά στό καφενεῖο τόν "ἄναψε" ὁ τάδε καί ἔκανε ὅ,τι ἔκανε, μέχρι νά τοῦ περάσει ὁ θυμός».

Παρά τίς τόσες δυσκολίες καί τίς κοπιαστικές ἀγροτικές ἐργασίες, δέν ἄφηνε δευτερόλεπτο τῆς ἡμέρας χωρίς νά προσεύχεται καί νά εὐχαριστεῖ τόν Θεό. Μαζί της στό χωράφι πού πήγαινε νά ἐργαστεῖ ἔπαιρνε καί βιβλία πνευματικά γιά νά διαβάζει καί νά προσεύχεται. Σ' ὅλη τήν ζωή της χάλασε ἀπό τήν πολλή χρήση τέσσερα βιβλία Μεγάλα Ὡρολόγια. Τά βιβλία της ἦταν ἡ περιουσία της, ὅπως ἔλεγε, καί ἀπό τήν μελέτη τους ἔπαιρνε πολλή δύναμη.

Μετά ποὺ ἀπέκτησε τά δύο της παιδιά, μέ τόν ἄνδρα της ζοῦσαν σάν ἀδέλφια. Αὐτός τίς νύχτες κοιμόταν καί ἡ Λαμπρινή διάβαζε τά βιβλία της μέ τό φῶς ἑνός καντηλιοῦ καί ἑνός κεριοῦ.

Σ' ὅλη τήν ζωή της εἶχε μονοφαγία καί ξηροφαγία. Ἔτρωγε συνήθως ψωμί καί ἐλιές. Στό τριήμερο (τῆς τεσσαρακοστῆς) δέν ἔτρωγε καί δέν ἔπινε τίποτε. Κοινωνοῦσε τήν καθαρά Τετάρτη καί μετά συνέχιζε τήν τελεία νηστεία. Τίς ἡμέρες ποὺ δέν ἔτρωγε τίποτε ἔπινε γύρω στίς 3 μ.μ. ἕνα κουταλάκι ζεστό νερό. Τό συνηθισμένο φαγητό της ἦταν μία πατάτα βρασμένη μέ ξύδι. Τά παιδιά της τήν πίεζαν νά φάει, ἀλλά ἀρνιόταν καί ἀπαντοῦσε: «Μή στενοχωριέστε, δέν θά πεθάνω ἀπό τή νηστεία, ἡ προσευχή εἶναι ἡ τροφή μου. Τό σῶμα θά τό περιποιηθῶ γιατί εἶναι ἡ κατοικία τῆς ψυχῆς μου. Ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα θά φάω. Μήν ἀνησυχεῖτε». Τῆς ἔκανε τό πρωί ἡ κόρη της καφέ καί τό ἀπόγευμα ποὺ πήγαινε νά πάρει τό φλυντζάνι ἦταν ἀπείραχτο. Τό Πάσχα ποὺ κάθονταν ὅλοι μαζί νά φᾶνε, ἡ Λαμπρινή μιλοῦσε γιά τόν Θεό καί μετά ἀπό πίεση ἔτρωγε μία κουταλιά γιαούρτι ἡ μία πιρουνιά σαλάτα. ἔλεγε: «Σήμερα εἶναι ἡ μεγαλύτερη γιορτή. Σήμερα ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Ἂν ἐρχόταν ἕνα πεθαμένο παιδί μου ἐγώ θά ἔτρωγα; Θά στόλιζα τό σπίτι μου νά τό ὑποδεχθῶ».

Τήν τελευταία εἰκοσαετία τῆς ζωῆς της ἔτρωγε μόνο ψωμί, νερό καί ξύδι. Κάποτε θά πήγαινε στήν Ἀθήνα γιά μία ἑβδομάδα, διότι θά ἔκανε ἐγχείρηση ὁ ἀδελφός της. Μία γνωστή της ἔψηνε ψωμί ἀπό καλαμπόκι καί τῆς ἔδωσε μία φέτα. Τό δέχθηκε μέ μεγάλη χαρά γιατί ἤξερε ὅτι ἡ γυναίκα αὐτή χάραξε τόν σταυρό πάνω στό ψωμί. Ὅταν γύρισε ἀπό τήν Ἀθήνα εὐχαρίστησε τήν γυναίκα ποὺ τῆς ἔδωσε τό ψωμί, καί τῆς ἐκμυστηρεύτηκε ὅτι αὐτό τό ψωμάκι ἦταν ἡ τροφή της γιά ὅλη τήν ἑβδομάδα ποὺ πέρασε στήν Ἀθήνα. «Ἔτρωγα λίγο κάθε μέρα καί ἐρχόταν ὁ Κύριος καί μοῦ τό αὐγάταινε (αὔξανε)».

Πρίν τήν κοίμησή της γιά ἕνα διάστημα ἀρκεῖτο μόνο σ' ἕνα κουταλάκι ἁγίασμα, στό ἀντίδωρο καί φυσικά στήν θεία Κοινωνία. Σέ κάποιον πού τήν ρώτησε τί εἶχε φάει, ἀπάντησε ὅτι ἔφαγε μόνο ἀντίδωρο ποὺ εἶχε κρατήσει ἀπό τήν θεία Λειτουργία ὅτι μ' αὐτό ἦταν χορτασμένη καί θά τήν κρατήσει γιά κανά - δυό μέρες ἀκόμη.

Ἀφοῦ πάντρεψε τά παιδιά της, ἀπό τήν ἡλικία τῶν 45 ἐτῶν σταμάτησε τίς ἀγροτικές ἐργασίες καί ἀφοσιώθηκε στήν ἄσκηση καί στήν προσευχή. Ἡ ζωή της πλέον ἦταν μία συνεχής προσευχή στό σπίτι καί στήν Ἐκκλησία, ὅπου τακτικά πήγαινε καί

κοινωνοῦσε συχνά.

Τό καθημερινό τυπικό της ἦταν περίπου τό ἑξῆς: Κοιμόταν μέχρι δύο ὧρες τό ἡμερονύκτιο ἀπό τίς 3 μέχρι τίς 4.30 τή νύχτα. Ἔκανε κομποσχοίνι γονατιστή καί μεγάλες μετάνοιες. Ἔκανε ὅλες τίς ἀκολουθίες κάθε ἡμέρα. Τό Μεσονυκτικό καί τόν Ὄρθρο τά διάβαζε μέ τό ἀμυδρό φῶς ἀπό τό καντήλι καί μέ ἕνα κεράκι. Μελετοῦσε πολύ τήν Ἁγία Γραφή καί πατερικά βιβλία. Τήν ἡμέρα, διάβαζε, ἔκανε τήν ἀκολουθία τῶν Ὡρῶν καί προσευχή. Σέ ὅσους τήν θαύμαζαν ποὺ μποροῦσε καί ἀφιέρωνε τήν ἡμέρα της στό διάβασμα ἔλεγε πὼς χρόνος ὑπάρχει γιά ὅλους. Καί μία σελίδα τήν ἡμέρα νά διαβάζεις εἶναι ἀρκετό, ἀρκεῖ νά γίνεται μέ πίστη. Ὅλα αὐτά τά ἔκανε μέ εὐλογία ἀπό τόν πνευματικό της π. Μητροφάνη, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε δώσει τόν κανόνα τῆς προσευχῆς. Τήν Μ. Σαρακοστή, ἔκανε τό Μεγάλο Ἀπόδειπνο καί ὅταν κάποιος τήν διέκοπτε δέν τό συνέχιζε, ἀλλά τό ἄρχιζε πάλι ἀπό τήν ἀρχή.

Ὅταν γινόταν ἀγρυπνία σέ κάποια Ἐκκλησία ἦταν πάντα πρώτη. Συνήθως τήν ἀκολουθοῦσαν καί γυναῖκες ἀπό τά γύρω χωριά. Πολλές νύχτες συγκέντρωνε τίς γυναῖκες στό σπίτι της καί ἔκαναν ὁμαδική προσευχή.

Ἀπό τήν ἡλικία τῶν 30 ἐτῶν ἔραψε ἕνα τρίχινο σάκκο καί τόν φοροῦσε κατάσαρκα σ' ὅλη τήν ζωή της, γιά ἄσκηση καί κακοπάθεια. Κανείς δέν τό ἤξερε. Γιά 54 χρόνια τόν φοροῦσε καί ποτέ δέν τόν ἔπλυνε. Πρίν ἀπό τήν κοίμηση τῆς ἄφησε ἐντολή στήν κόρη της νά μήν τόν πλύνει ποτέ. Ὅσοι τόν εἶδαν μαρτυροῦν ὅτι φαίνεται σάν νά βγῆκε ἀπό πλυντήριο καί μοσχοβολᾶ (εὐωδιάζει).

Παρ' ὅλο πού ζοῦσε μέσα στόν κόσμο, ὁ πόθος της γιά τόν Μοναχισμό καί τήν Ἐκκλησία τήν ἔκαναν νά μετατρέψει τό δωμάτιό της σ' ἕνα μοναχικό κελλί. Ὅ,τι χαρτάκι εὕρισκε ποῦ εἶχε φωτογραφία κάποιου ἁγίου τό κολλοῦσε στόν τοῖχο, δημιουργώντας μία ξεχωριστή ἀτμόσφαιρα.

Δέν ἀγαποῦσε τά χρήματα, ἦταν ἀνάργυρη. Τό μόνο πού τήν ἐνδιέφερε ἦταν νά μπορεῖ νά κάνει ἐλεημοσύνες καί νά βοηθᾶ τόν κόσμο. Ὅλη τήν σύνταξή της τήν μοίραζε σέ ἐλεημοσύνες. Ὅταν τά παιδιά της, ἐπίσης τῆς ἔδιναν χρήματα, τά διέθετε καί αὐτά γιά νά βοηθᾶ φτωχούς. Ἔλεγε στά παιδιά της: «Τά χρήματα αὐτά πού δίνω, δέν εἶναι δικά μου. Πιάνονται (λογίζονται) σέ σᾶς, γιατί δικά σας εἶναι». Ἀπέφευγε μάλιστα νά πιάνει μέ τά χέρια της τά χρήματα, ἀλλά μέ μία χαρτοπετσέτα ἤ μέ ἕνα κομμάτι ὕφασμα. Καί ὅταν πήγαινε νά ψωνίσει ἄνοιγε τό πορτοφόλι ἤ τήν χαρτοπετσέτα καί ἔπαιρνε ὁ μπακάλης μόνος του.

Ἀπό τό σπίτι της ἔβγαινε τή νύχτα κρυφά, νά μήν τήν βλέπουν, καί πήγαινε σέ φτωχά σπίτια, ἄφηνε ἔξω ἀπό τήν πόρτα ὅ,τι εἶχε καί ἔφευγε.

Στόν φούρναρη εἶχε δώσει παραγγελία νά ἐφοδιάζει μέ ψωμί μία φτωχή οἰκογένεια,

χωρίς νά μάθει κανείς τίποτε. Τό εἶπε στήν κόρη της μόνο πρίν κοιμηθεῖ, καί τῆς ἄφησε παρακαταθήκη νά συνεχίσει τήν ἐλεημοσύνη. Ἡ Λαμπρινή συμβούλευε: «Μεγάλη εὐλογία ἔχει ὁ ἄνθρωπος πού κάνει ἐλεημοσύνη. Ὅταν κάνετε ἐλεημοσύνη δέν θά δίνετε αὐτό πού εἶναι γιά πέταμα, ἀλλά θά δίνετε γιά τόν ξένο καί τόν φτωχό τό καλύτερο. Οἱ γονεῖς νά μήν στενοχωροῦνται πού δέν ἔχουν ν' ἀφήσουν περιουσία στά παιδιά τους, ἀλλά νά φροντίζουν γιά τήν κατά Θεόν πρόοδό τους καί τά ὑπόλοιπα θά τά τακτοποιήσει ὁ Θεός».

Ἐπισκεπτόταν ἀρρώστους χωρίς φόβο νά κωλύσει κάτι, ἀφοῦ πολλές φορές κοινωνοῦσε πρῶτα ὁ ἄρρωστος (ἑτοιμοθάνατος) καὶ ἀμέσως ἐκείνη, γιατί δέν φοβόταν τόν θάνατο, ἀντίθετα θεωροῦσε πὼς θά τήν ἔφερνε πιό κοντά στόν Θεό.

Κάποτε πῆγε νά προσκυνήσει τόν Ἅγιο Σπυρίδωνα στήν Κέρκυρα μέ ἕνα παιδάκι πού τό εἶχε βαφτίσει, χωρίς νά ἔχει μαζί της χρήματα. Ὅμως μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ πῆγαν καί γύρισαν, χωρίς νά τούς ζητήσουν χρήματα οὔτε στό λεωφορεῖο οὔτε στό καράβι.

Ἡ γιαγιά Λαμπρινή ἀγαποῦσε τόν Χριστό, ἀγωνιζόταν περισσότερο ἀπό μοναχή, προσευχόταν συνέχεια καί μετέδιδε τήν θεία Χάρη. Πολλοί πήγαιναν νά τήν δοῦν, νά τήν συμβουλευθοῦν καί νά ζητήσουν τήν προσευχή της. Ὁλόκληρα λεωφορεῖα σταματοῦσαν στό φτωχικό της. Δεχόταν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀδιαμαρτύρητα, πολλές φορές χωρίς οὔτε μία διακοπή στήν διάρκεια τῆς ἡμέρας.

Οἱ ἐπισκέψεις στό σπίτι τῆς ἦταν καθημερινές. Δέν ὑπῆρχε ὡράριο. Ὁ καθένας ἐρχόταν ὅποτε ἤθελε καί ἔφευγε ὅταν ἤθελε. Δεχόταν τούς πάντες ἀγόγγυστα. Ὅταν ἦταν μόνη της διάβαζε ἤ προσευχόταν. Γιά νά ξεμουδιάσει ἔβγαινε καί ἔκανε περίπατο, ὄχι στό χωριό, ἀλλά στόν κῆπο μέ τίς πορτοκαλιές καί ἔλεγε τήν εὐχή.

Ὁ λόγος της ἦταν πάντα γιά τήν ὑπομονή. Ἔλεγε: «Ἐμεῖς οἱ χριστιανοί θά περάσουμε ἐδῶ μεγάλες δοκιμασίες, ἀκόμα καί μέσα στήν ἴδια τήν οἰκογένειά μας. Θά πρέπει νά δείχνουμε ὑπομονή, ἀγάπη, καί νά κάνουμε ἐλεημοσύνες». Σέ ὅσους εἶχαν οἰκογενειακά προβλήματα τούς παρακαλοῦσε νά μή διαλύσουν τήν οἰκογένειά τους. «Ὁ πειρασμός σᾶς βάζει», ἔλεγε.

Σέ νέους ποὺ τήν ἐπισκέπτονταν συμβούλευε: «Ἀποφάσισες νά παντρευτεῖς; Θά κάνεις ὑπομονή καί ὄχι μία, ἀλλά πολλές. Νά ἐκκλησιάζεστε τακτικά, νά ἐξομολογεῖστε, νά κοινωνᾶτε καί νά προσεύχεσθε. Ὅταν κάνετε αὐτά, θά πᾶτε κοντά στόν Χριστό νά χαίρεστε γιά πάντα».

Ἄν καί δέν εἶχε σπουδάσει, ὅμως διάβαζε πολλά πνευματικά βιβλία, τά κατανοοῦσε καί τά ἐξηγοῦσε. Ἄνθρωποι ἐγγράμματοι - ἀκόμη καί καθηγητές Πανεπιστημίου - πήγαιναν νά ἀκούσουν τήν γιαγιά Λαμπρινή. Τήν εἶχαν σέ ἰδιαίτερη εὐλάβεια γιατί ἡ

ζωή της ἦταν τελείως δοσμένη στόν Χριστό, ἀλλά καί γιατί ἔβλεπαν νά ἐνεργεῖ ἡ θεία Χάρη μέσω αὐτῆς θαυμαστά ἔργα. Ἀρπαζόταν πολλές φορές ὁ νοῦς της καί ἔβλεπε τά ἀθέατα μυστήρια τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἡ προσευχή της εἰσακούετο, γνώριζε τά κρύφια τῶν ἀνθρώπων, καί προέβλεπε γεγονότα τοῦ μέλλοντος.

Διηγήθηκε ἡ γιαγιά Λαμπρινή: «Ἡ κόρη μου Σταθούλα εἶχε περάσει τά δεκαοχτώ της καί ἦταν καιρός γιά παντρειά. Ἄρχισαν τά προξενιά ἀλλά δέν μ' ἀνέπαυαν οἱ γαμπροί. Ἦταν εὐκατάστατοι, καλοί ἄνθρωποι, ἀλλά μέ σαλεμένη καθαρότητα. Ἐκεῖνα τά χρόνια δέν εἶχε τόσο λόγο ἡ νύφη γιά τήν ἐπιλογή τοῦ γαμπροῦ, καί ἐπειδή εἶχα τήν μέριμνα τοῦ γαμπροῦ, ἤθελα πρῶτα ἀπ' ὅλα νά εἶναι καθαρός, ἁγνός. Ἡ Σταθούλα δέν εἶχε κλίση γιά καλογερική, ὅπως ἐγώ, καί ἔπρεπε νά βρεθεῖ γαμπρός».

Μία μέρα τό βράδυ πού πῆγα στό κρεββάτι νά κοιμηθῶ, πῆρα ὡς συνήθως νά διαβάσω ἕνα βιβλίο, καί ἤμουν στενοχωρημένη γιατί δέν βρισκόταν ὁ γαμπρός. Ὁ ἄνδρας μου κοιμόταν χωριστά γιά νά μήν τόν ἐνοχλῶ.

Μόλις εἶχε πάρει ὁ ὕπνος τόν ἄνδρα μου, ἄνοιξε τό παράθυρο μόνο του, καί μπῆκε ὁ φύλακας Ἄγγελός μου. Πῆρε τό πνεῦμα μου. Στό κρεββάτι μου ἔμεινε τό σῶμα μου μισοπεθαμένο. Βαδίζαμε - βαδίζαμε χωρίς νά ξέρω πού πᾶμε. Φθάσαμε στήν Πρέβεζα. Μοῦ λέει: «Μήν σταματᾶς καθόλου. Θέλουμε νά πᾶμε στήν Λευκάδα». Ἐγώ δέν ἤξερα πού εἶναι ἡ Λευκάδα.

Φθάσαμε στό νησί, πήγαμε σ' ἕνα σπίτι στήν ἐξώπορτα. Μοῦ λέγει ὁ Ἄγγελος: “Κάθησε ἐδῶ καί ἐγώ θ' ἀνοίξω τήν πόρτα. Νά κοιτᾶς μέσα”. Ἄνοιξε τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καί εἶδα ἕνα νέο ὄρθιο, μέ κουστούμι, μέ τήν πλάτη γυρισμένη. Γύρισε τότε νά κλείσει τήν πόρτα, γιατί τοῦ φάνηκε ὅτι ἄνοιξε μόνη της, καί τόν εἶδα καί ἀπό μπροστά. Ὁ Ἄγγελος ἦταν πνεῦμα, καί ἐγώ στήν αὐλή καί δέν μᾶς ἔβλεπε.

- Σοῦ ἀρέσει γιά γαμπρός στήν κόρη σου;

- Καλός εἶναι ἀλλά εἴμαστε μακρυά.

- Ἄγγελος εἶναι καί αὐτός, ὅπως καί ἐγώ.

- Ἄγγελο θά πάρει ἡ κόρη μου; Ἄνθρωπος εἶναι, πῶς θά πάρει Ἄγγελο; (αὐτός ὅμως ἐννοοῦσε τήν καθαρότητά του).

- Ἀπό τώρα δέν θά κάνεις ἄλλο συνοικέσιο γιά τήν κόρη σου ὅ,τι καί νά σοῦ λένε οἱ ἄλλοι, θά περιμένεις λίγα χρόνια, λόγω κάποιων δυσκολιῶν, ἀλλά θά σοῦ τόν φέρω τόν γαμπρό μόνο του καί θά βρεῖ τήν κόρη σου.

Ξεκινήσαμε τήν ἐπιστροφή μέ τόν ἴδιο τρόπο. Πέρασαν τρία χρόνια καί πῆγε ἡ κόρη

μου μέ τόν γιό μου σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Ἐκεῖ ἦταν ὁ γαμπρός. Μόλις τήν εἶδε ἦρθε καί τήν ζήτησε σέ γάμο. Κατάλαβα ὅτι ἦταν αὐτός πού ἤθελε ὁ Θεός. Τόν δεχτήκαμε καί δόξασα τόν Θεό γιά τήν μεγαλοσύνη Του».

Ἄλλη φορά, ὅπως διηγήθηκε, ἡ Παναγία τῆς ἔδειξε τήν κόλαση καί τόν παράδεισο:

«Τό 1982 ἤμουν στήν σπηλιά τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς στοῦ Χανόπουλου. Προσευχόμουν μέσα στήν σπηλιά μέ ἄλλες γυναῖκες καί σκέφτηκα: «Ἄχ, σπηλιά, ποῦ νά σ' εὕρισκα, νά 'ναι δική μου αὐτή ἡ σπηλιά».

- Ὄχι, ὄχι, μοῦ εἶπε μία φωνή. Ἡ σπηλιά ἡ δική σου εἶναι τῆς Παρθένου (τῆς Παναγίας δηλαδή).

- Ποῦ εἶναι αὐτή ἡ σπηλιά;

- Θά σοῦ τήν βρῶ ἐγώ, ἀλλά μετά ἀπό καιρό.

Πέρασαν πέντε χρόνια γιά νάρθει ὁ καιρός. Ἐγώ στό διάστημα αὐτό ἔψαχνα. Ἄκουγα γιά σπηλιά καί ἔπαιρνα καμμιά γυναίκα γιά παρέα καί πήγαινα. Τό βράδυ ποὺ γύριζα στό σπίτι καί ἔκανα προσευχή ἄκουγα φωνή: «Ὄχι αὐτοῦ, παιδί μου. Ἄδικα κουράστηκες».

Μία μέρα μέ κάλεσε ἡ ξαδέλφη μου στήν Ἄρτα γιά δουλειά. Ἐκεῖ μίλησε γιά μία σπηλιά πού θά πήγαινε τήν ἄλλη μέρα μέ ἄλλες γυναῖκες. Ἀποφάσισα νά πάω. Ξεκινήσαμε τό πρωί στίς πέντε μέ τά πόδια.

Μόλις φθάσαμε ἡ σπηλιά δέν φαινόταν ἐξωτερικά παρά μόνο δύο τρύπες ποὺ χωροῦσες σφηνωτά. Κοντά στήν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς εἶχε καί ἐκκλησάκι. Εἶχα πάρει μαζί μου λαμπάδες καί κεριά. Ἀναρωτήθηκα: «Εἶναι ἄραγε αὐτή ἡ σπηλιά»; Καί ἄκουσα φωνή: «Ἐδῶ μέσα εἶμαι. Κράτησε μία λαμπάδα γιά νά μπεῖς στήν σπηλιά».

Γιά νά ξεφύγω τίς γυναῖκες εἶπα ὅτι εἶμαι κουρασμένη καί θά καθίσω λίγο νά ξεκουραστῶ. Μόλις αὐτές μπῆκαν στό Ἐκκλησάκι, ἄναψα τήν λαμπάδα καί μπῆκα μέσα στήν σπηλιά. Ἦταν μεγάλη ἡ σπηλιά. Μέσα εἶδα τήν Παναγία καθαρά, ἔσκυψα καί τήν προσκύνησα. Τότε ξέχασα τά πάντα, ἤθελα νά μείνω γιά πάντα ἐκεῖ σ' ὅλη μου τήν ζωή. Προσκυνοῦσα συνέχεια τήν Παναγία καί μοῦ εἶπε:

- Φθάνει. Θά δεῖς πολλά ἐδῶ μέσα, θά δεῖς τόν ἄλλο κόσμο. Αὐτά πού θά δεῖς ἐσύ, νά τά ὁμολογήσεις σέ πρόσωπα πού τά ἀγαπᾶνε αὐτά. Ἅμα βλέπεις ἀδιαφορία, δέν θά λές τίποτε. Καί στίς γυναῖκες ἔξω ἀδιαφορία θά δείξεις ἅμα βγεῖς. Ἂν σέ ρωτήσουν θά πεῖς πῆγα νά προσευχηθῶ μέσα στήν σπηλιά. Τώρα ὅμως βγές ἔξω ἀμέσως διότι σέ ζητᾶνε. Μετά ἀπόφευγέ τις μέ τρόπο καί ξαναμπές νά συνεχίσουμε. Θά τίς

ἑτοιμάσω καί ἐγώ ἐσωτερικά νά δεχθοῦν ὅ,τι τούς πεῖς.

Βγῆκα ἔξω καί τίς καθησύχασα διότι μέ ψάχνανε καί φωνάζανε. Εἶχε ἀλλοιωθεῖ τό πρόσωπό μου ἀπό τήν συνάντηση μέ τήν Παναγία, τό κατάλαβαν καί μοῦ ἔλεγαν: «Γιατί εἶσαι ἔτσι; Τί ἔπαθες»; Ἐγώ δικαιολογήθηκα ὅτι φοβήθηκα λίγο στό σκοτάδι τῆς σπηλιᾶς καί χλώμιασα. Τούς εἶπα ὅτι θά ξαναμπῶ στήν σπηλιά νά προσευχηθῶ καί αὐτές τό δέχθηκαν. Ἄναψα τήν λαμπάδα καί ξαναμπῆκα. Ἡ Παναγία μέ περίμενε καί μοῦ εἶπε: «Μή φοβᾶσαι τώρα. Οἱ γυναῖκες θά σέ περιμένουν, καί μόλις σέ δοῦν θά ποῦν: Δόξα σοι ὁ Θεός». Μέ πῆρε ὕστερα ἡ Παναγία σ' ἕναν κάμπο μεγάλο ὅσο εἶναι ἡ Ἄρτα. Ἔφθασα σέ δύο δρόμους, καί ρώτησα ποιόν νά διαλέξω. «Ὅποιον θέλεις ἐσύ», εἶπε ἡ Παναγία. Ἐγώ πῆρα τόν ἕνα δρόμο.

Καθώς προχωροῦσα ἔβλεπα γλέντια, γάμους, ἀνδρόγυνα ἀγαπημένα, παιδιά, καί ἔλεγα «τί ὡραῖος κόσμος εἶναι ἐδῶ»! «Ἄχ», ἔκανε ἡ Παναγία. Ἔτσι γελιέται ὁ λαός στόν κάτω κόσμο, τόν πονηρό. Ἅμα ἄκουσα αὐτό δέν ἤθελα νά προχωρήσω ἀλλά ἡ Παναγία εἶπε: «Θά προχωρήσουμε καί μή φοβᾶσαι». Ἔτσι πῆρα θάρρος καί προχώρησα.

Συναντήσαμε ἕνα ποτάμι πύρινο ποὺ τά κύματά του ἔπεφταν σέ τρεῖς ἀνθρώπους δικούς μου καί φώναζαν. Ἡ Παναγία μου εἶπε: «Μήν στενοχωριέσαι. Αὐτά ἐργάσθηκαν στήν γῆ, αὐτά ἀπολαμβάνουν. Σέ ἄκουγαν ὅταν τούς ἔλεγες κάτι ἐσύ; Ἐγώ τούς κάνω τό καλό κάθε χρόνο καί τούς βγάζω ἀπό κεῖ ἀπό τήν Ἀνάσταση μέχρι τήν Πεντηκοστή».

Πιό πέρα εἶδα ἕνα ποτάμι μέ πίσσα ποὺ κόχλαζε. Κι ἐκεῖ ἔμπαιναν καί ἔβγαιναν κεκοιμημένοι... Ὅμως τά ροῦχα τους ἦταν καθαρά, δέν λερώνονταν, παρ' ὅτι κυλιόνταν μέσα στίς πίσσες. Ἀλλά τί τό θές; Καίγονται μέσα στήν πίσσα. Δέν ἀντέχουν τό κάψιμο.

Ἔπειτα βρέθηκα σ' ἕνα μεγάλο βαρέλι καί μέ φώναξε μέ τ' ὄνομά μου μία ψυχή ἀπό μέσα πού βασανιζόταν. Προσπαθοῦσε νά βγεῖ καί μέ παρακάλεσε νά βρέξω τό δαχτυλάκι μου νά δροσιστεῖ λίγο τό στόμα του. Τόν γνώρισα ἀπό τήν φωνή καί τοῦ εἶπα:

- Αὐτοῦ μέσα εἶσαι, ὡρέ; Αὐτά ἐργάστηκες στήν ζωή; Δέν θυμᾶσαι ἐκεῖ ἔξω ἀπό τήν Παρηγορήτρια στήν Ἄρτα, ἐσύ γύριζες ἀπό τήν λαϊκή καί ἐγώ ἀπό τήν Ἐκκλησία μου καί μέ κοροΐδευες γιατί πιστεύω σ' αὐτά, στήν κόλαση καί στόν παράδεισο, καί ἔλεγες ὅτι ἅμα πεθάνει ὁ ἄνθρωπος, πάει ὅπως τό πρόβατο, χάνεται; Καί ἀλλά πολλά σοῦ ἔλεγα γιά τήν κόλαση καί τόν παράδεισο, δέν τά θυμᾶσαι;

- Τά θυμᾶμαι ἀλλά τώρα εἶναι ἀργά. Φώναξε ὅσο μπορεῖς, ὅσο ζεῖς, νά ἔρθει κανείς κοντά σου, νά ἀποφύγει αὐτήν ἐδῶ τήν κόλαση.

- Τί νά κάνει κοντά μου ἀφοῦ καί 'γώ δέν ξέρω. Ἐσύ πόσες φορές μέ κόλαζες ὅταν σέ συναντοῦσα;

- Ὄχι, ἐσύ δέν ἔφαγες, δέν ἄλλαξες, δέν ντύθηκες, δέν γλέντησες, ἀγωνίστηκες καί ξέρεις.

Εγώ μετά ἀπ' αὐτά, τόν πόνεσε ἡ ψυχή μου. Ἤμουν εὐαίσθητη στόν πόνο τῶν ἄλλων καί, ἄν ἄκουγα ὅτι κάποιος πεινάει, δέν ἔτρωγα καί ἐγώ καί ἄν μποροῦσα τοῦ πήγαινα φαγητό. Τώρα ὅμως σκεφτόμουν νά τοῦ δώσω λίγο νερό μέ τό δάχτυλό μου ἤ ὄχι; Ἡ Παναγία μου εἶπε ὅτι, ἄν δώσω, θά μέ κάψει τήν μισή πλευρά τοῦ χεριοῦ μέχρι πάνω στόν ὦμο. Μόλις τ' ἄκουσα αὐτό κοντοστάθηκα, ὅμως τόν λυπόμουν τόν ἄνθρωπο ἐκεῖ μέσα. Παρακάλεσα τότε τήν Παναγία νά τό βρέξω καί νά τό δώσω λίγο. Τί νά σοῦ πῶ; Θά καεῖ τό χέρι σου. Ἀφοῦ τό θέλεις τόσο πολύ, βάλτο λίγο, ὅμως καί ἐγώ θά' μαι στό πλευρό σου». «Ναί τό θέλω, ψυχή εἶναι κι αὐτή. Μπορεῖ καί ἐγώ νά πάθω τά ἴδια». «Μή γένοιτο», μοῦ εἶπε.

Τό 'βαλα τότε καί κάηκε τό χέρι μου. Μέ πονοῦσε, τό φυσοῦσα, ἀλλά τίποτε. Ἀπό τότε τό δάχτυλο δέν τό δουλεύω εἶναι σκληρό. Καί νά τό κόψεις δέν τό νιώθω.

«Αὐτά ποὺ εἶδες ἐδῶ δέν πρέπει νά σέ ἀναλώσουν σέ στενοχώρια ἀλλά νά βάλεις ὅλη τήν δύναμή σου νά τά πεῖς σέ ἄλλους ζῶντες καί νά βοηθήσεις ψυχές ποὺ ποθοῦν τόν Οὐρανό».

Φεύγοντας εἶπε ἡ Παναγία: «Εὐλογημένοι νά εἶστε μέχρι τήν Δευτέρα Παρουσία πού θάρθει ὁ Υἱός μου», καί φύγαμε.

Μετά πήγαμε στόν καλό τόν κόσμο. Ἐκεῖ χαιρόσουν νά βρίσκεσαι. Γνώρισα πολλούς ἀπ' αὐτούς. Συνάντησα πολλά ζευγάρια ποὺ ἔζησαν ἀγαπημένα. Ἤθελε νά μοῦ δείξει καί ἄλλους, ἀλλά τῆς εἶπα «ὄχι νέους, γιατί στενοχωριέμαι νά πεθαίνουν νέοι». Ἡ Παναγία μοῦ εἶπε «ὄχι νέους, ἀλλά γέρους, διότι οἱ καλοί ἄνθρωποι πεθαίνουν γέροι. Τούς ἄλλους τούς παίρνουμε νέους γιά νά γλυτώσουν ἀπό τίς ἁμαρτίες ποὺ θά πέσουν».

Συναντήσαμε ἕνα ζευγάρι ἡλικιωμένων. Μοῦ εἶπε ἡ Παναγία: «Τώρα ἔρχεται καί ὁ γιός τους, ταξιδεύει». Μόλις εἶχε πεθάνει καί ἀνέβαινε ἡ ψυχή του. Σηκώθηκε τότε ὁ γέρος καί προσευχήθηκε στόν Ἐσταυρωμένο ποὺ δέσποζε πιό πέρα καί εἶπε: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού πῆρες τόν γιό μου σέ ὥριμη ἡλικία καί τόν φέρνεις ἐδῶ». Τόν εὐχαρίστησε καί ἡ γριά. «Ἀμήν», ἀκούστηκε ἀπό τόν Σταυρό.

Ὁ γέρος καί ἡ γριά ξανακάθισαν στίς πολυθρόνες τους ποὺ ἦταν χρυσαφένιες, ὅλες ἦταν χρυσαφένιες. Μπροστά τους σ' ἕνα τραπεζάκι εἶχε ὁ καθένας τους μία πιατέλα πού ἔτρωγαν. Ἐγώ σκέφτηκα «τί τρῶνε;» Καί μοῦ ἀπήντησαν: «Ἐκεῖνο πού μᾶς

φέρνετε ἐσεῖς στήν προσκομιδή τρῶμε». Ἡ τροφή τους ἦταν ἕνα σάν τό ἀντίδωρο καί κρασί. Τά κρεβάτια τους ἦταν ὁλόχρυσα, ὡραιότατα.

Γιά τίς παρθένες ὑπῆρχε ἄλλος ξεχωριστός τόπος, τό παρθενικό σπίτι. Ἐκεῖ εἶδα καί γνωστές μου, ἀλλά δέν μοῦ μίλησαν.

Ὕστερα ἡ Παναγία μοῦ εἶπε: «Θά φύγουμε τώρα καί θά περάσουμε νά δοῦμε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἦρθε ἐδῶ μετά ἀπό πολυχρόνιο ἀσθένεια. Αὐτός ἦταν πολύ ἁμαρτωλός, ἀλλά ξεπλύθηκε ἀπό τήν ἀσθένειά του. Ὑπέμεινε ἀγόγγυστα τήν ἀρρώστια του. Τό κρεββάτι του βέβαια δέν ἦταν ὅμοιο μέ τῶν ἄλλων, ἀλλά κοπιασμένο ἀπό τούς κόπους πού ὑπέμεινε.

Μοῦ εἶπε τότε αὐτός: «Ναί, ἔτσι εἶναι ὅπως τά λέει ἡ μάννα μας (Παναγία). Ἔλυωσα στό κρεββάτι μου, ἔχυσα ὅλο τό αἷμα μου σ' αὐτό τό κρεββάτι. Αὐτά πού πέρασα μόνο τό κρεββάτι αὐτό τά γνωρίζει καί ἡ μητέρα μου πού μέ φύλαγε καί στεκόταν στό προσκέφαλό μου.

Ὕστερα ἡ Παναγία συνέχισε: Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ναρθοῦν ἐδῶ. Ἂς πονέσουν λίγο στήν γῆ. Στή γῆ ὑπάρχουν πολλοί πειρασμοί. Μόνο τήν ψυχή σας νά φυλάξετε ἀπό ἁμαρτίες. Ὅποιος θυσιαστεῖ γιά τόν Υἱό μου θά ἀπολαύσει ὅλα αὐτά τά ἀγαθά. Ὅσοι θά ἐργασθοῦν γιά μένα κάτω στήν γῆ θαρθοῦν στόν Παράδεισο. Αὐτά τά ἀγαθά, χαρά σ' ὅποιον τ' ἀπολαύσει. Ὅμως τώρα λίγοι ἔρχονται. Χάλασε ὁ κόσμος».

Ἡ Λαμπρινή ἄλλη φορὰ προεῖδε τόν θάνατο τῆς ἀνεψιᾶς της: «Εἶχα πάρει προειδοποίηση (πληροφορία) ὅτι τήν Τετάρτη θά κοιμηθεῖ ἡ ἀνεψιά μου Κασσιανή. Αὐτή μέ ἐπισκέφθηκε τό προηγούμενο Σάββατο τό ἀπόγευμα καί μοῦ εἶπε ὅτι συμφώνησε μέ τόν παππᾶ νά κάνουμε Λειτουργία τήν ἐρχόμενη Τετάρτη, μέ κάλεσε καί μένα νά βοηθήσω. Εἶχα εὐλογία ἀπό τόν Δεσπότη νά ψέλνω στό ἀναλόγιο ὅταν ὑπῆρχε ἀνάγκη. Τῆς λέω: «Ὄχι τήν Τετάρτη ἀλλά τή Δευτέρα». Αὐτή ἐπέμενε τήν Τετάρτη, διότι δεσμεύτηκε στόν παππᾶ καί δέν μποροῦσε νά τό ἀλλάξει. Γιά νά τήν διευκολύνω πῆγα τότε ἐγώ καί τό ἄλλαξα. Ἔγινε ἡ Λειτουργία, εἴχαμε προετοιμαστεῖ καί κοινωνήσαμε. Ἡ Κασσιανή ἔδειχνε ὑγιέστατη. Μέ εὐχαρίστησε ποὺ βοήθησα καί ἐγώ στήν θεία Λειτουργία καί ἀποχαιρετιστήκαμε.

Τήν Τετάρτη τά χαράματα τήν Κασσιανή τήν πῆρε τηλέφωνο ὁ ἀδελφός της Νίκος νά πάει στήν κλινική, διότι θά γεννοῦσε ἡ γυναίκα του Ὄλγα καί ἤθελε νά ἔχει κάποιον δίπλα του. Πῆγε ἡ Κασσιανή, ἀλλά ἀμέσως μετά τήν γέννα ἡ Κασσιανή ἔπαθε πνευμονικό οἴδημα καί ἐκοιμήθηκε ὕστερα ἀπό λίγο. Γι' αὐτό σᾶς λέω, δέν ξέρουμε πότε θά πεθάνουμε».

Κάποτε συνέβη τό ἑξῆς, ὅπως τό διηγήθηκε: «Ἦταν ἡ 30κοστή μέρα ἀπό τήν κοίμηση ἑνός γνωστοῦ μου 7χρονου κοριτσιοῦ. Τό βραδάκι, ὡς συνήθως, πῆρα νά διαβάσω

ἕνα πνευματικό βιβλίο καί καθόμουν στό κρεββάτι, ἐνῶ δίπλα μου ὁ ἄνδρας μου εἶχε ἤδη κοιμηθεῖ. Τότε ἀπ' τό παράθυρο μπῆκε ἕνας Ἄγγελος καί ἔφερε τό γνωστό μου κοριτσάκι νυμφοστολισμένο. Τό ρώτησα τί ἤθελε ξανά στόν ἁμαρτωλό αὐτόν κόσμο καί μοῦ ἀπάντησε: «Ἦρθα γιά σένα. Δέν μπόρεσα νά βρῶ ἄνθρωπο νά πῶ τό παράπονό μου. Οἱ γονεῖς μου μέ ζόριζαν νά τρώω γιά νά γίνω καλά, ἐνῶ δέν μοῦ ἔλειπε τό φαγητό. Ὁ Θεός ἤθελε νά μέ πάρει. Τώρα ὅμως ποὺ πέθανα ἔπρεπε νά πάω στόν παράδεισο, ἀλλά ἔχω ἐμπόδια. Ἕνα ὀφείλεται στούς γονεῖς μου, καί ἕνα σέ μένα. Τώρα ποὺ πέθανα, ἀκόμη δέν σαράντισα καί ἡ μητέρα μου ἔμεινε ἔγκυος. Αὐτό δέν ἔπρεπε νά γίνει. Ἀκόμη στόν δρόμο εἶναι ἡ ψυχή μου, δέν πέρασα ὅλα τά τελώνια. Ξέρω ὅτι μέ ἔκλαψαν πολύ, ἀλλά δέν ἔπρεπε νά γίνει. Νομίζουν ὅτι τρόπον τινα θά μέ ἀναστήσουν, ἀλλά πές τους ὅτι ἀγοράκι θά κάνουν, ὄχι κορίτσι, ὅπως νομίζουν. Αὐτή τους ἡ πράξη δυσκολεύει τήν ψυχή μου. Ὅσο γιά μένα, τήν τελευταία φορά πού πῆγα στό σχολεῖο πρίν πεθάνω, δέν εἶχα μολύβι καί πλάκα γιά νά γράψω. Μία συμμαθήτριά μου ὅμως μοῦ ἔδωσε καινούργια πλάκα καί μολύβι, τά ὁποῖα δέν ἐπέστρεψα. Πές στήν μάννα μου νά ἀγοράσει καινούργια καί νά τά ἐπιστρέψει. Γιά τό μεγάλο καλό ποὺ θά κάνεις στήν ψυχή μου θά σέ πάρω τώρα μαζί μου νά δεῖς τόν θάλαμο πού ἔχει ἕτοιμο ὁ Κύριος γιά μᾶς τίς παρθένες. Ἐμεῖς νυμφευθήκαμε τόν Χριστό».

Βγήκαμε ἀπό τό παράθυρο καί ἀνεβαίναμε. Μᾶς συνόδευε καί ὁ Ἄγγελος κρατώντας ἀπό τό χέρι τήν κόρη. Φθάσαμε στόν Παράδεισο καί τόν βλέπαμε. Ἦταν σπίτια πολλά ἀλλά πολύ ὡραῖα. Φθάσαμε στό παρθενικό σπίτι, ἀλλά δέν μ' ἄφησε νά μπῶ μέσα. Αὐτή μπῆκε καί μοῦ εἶπε: «Ἐσύ εἶσαι ἀκόμα στήν γῆ δέν μπορεῖς νά μπεῖς ἐδῶ». Εἶδα ὅμως ἀπό τό παράθυρο τίς παρθένες, ἄλλες μικρές στήν ἡλικία καί ἄλλες μεγάλες. Φοροῦσαν ροῦχα ποὺ ἔλαμπαν. Μοῦ εἶπαν: «Ἐμεῖς ἐδῶ δέν ἔχομε ποτέ χειμώνα, ποτέ νύχτα, ποτέ βροχή. Εἴμαστε πάντα στό ἄνθος». Μετά σήμανε ἕνα σήμαντρο καί ἦταν ἡ ὥρα γιά προσευχή καί ἔπρεπε νά φύγουμε. Ἤθελα νά μείνω καί ἐγώ νά μάθω πῶς προσεύχονται, καί μοῦ εἶπε: «Ἐσεῖς ἔχετε τούς παπάδες, τούς πνευματικούς καί σᾶς τά λένε ὅλα».

Ὁ Ἄγγελος μέ γύρισε πίσω χωρίς νά μοῦ μιλήσει. Ἔβλεπα τό σῶμα μου νά βρίσκεται στό κρεβάτι δίπλα στόν ἄνδρα μου, ἀνέπνεε λίγο, ἴσα - ἴσα πού ζοῦσε. Μπῆκα ξανά στό σῶμα μου, ἄφησα τό βιβλίο στό τραπέζι καί κοιμήθηκα. Τό πρωί θά πηγαίναμε στό χωράφι γιά νά δουλέψω στό βαμπάκι ἀλλά δέν μπόρεσα νά πάω. Γιά τρεῖς μέρες αἰσθανόμουν πολύ κουρασμένη καί ἤμουν χλωμή.

Ὅταν εἶχα ρωτήσει τό κοριτσάκι: «Καλά, γιά μία πλάκα καί ἕνα μολύβι ἔχεις τόσες δυσκολίες; Μέ μ�ς ποὺ ἔχουμε κάνει τόσα, τί θά γίνει»; Μοῦ ἀπάντησε: «Αὐτή ἡ πλάκα καί τό μολύβι εἶναι σάν βάρος ἑκατό κιλῶν καθώς μέ δυσκολεύει καί ἡ ἁμαρτία τῶν γονέων μου».

Γι' αὐτό δέν πρέπει τίποτα νά χρωστᾶμε δανεικό σέ τούτη τήν ζωή, ἄν θέλουμε νά

ἀπολαύσουμε τά ἀγαθά τοῦ παραδείσου».

Στήν θεία Λειτουργία καί ὅταν κοινωνοῦσε εἶχε ἐμπειρίες καί κάποιες ἀπό αὐτές τίς ἐκμυστηρεύτηκε ὡς ἑξῆς:

«Ὅλα αὐτά πού προσφέρουμε στήν Προσκομιδή, κρασιά, κεριά καί τά ὀνόματα, τά παίρνουν Ἄγγελοι καί τά πηγαίνουν ἀπάνω.

Μία φορά εἶχα πάει στήν ἁγία Αἰκατερίνη. Εἶχαν μνήμη (ἑορτή ἁγίου) ἐκεῖ καί ἔδωκα τό χαρτάκι μου μέ τά ὀνόματα. Τό πρωΐ ὑστέρα ποὺ εἶχε τελειώσει ἡ Λειτουργία, εἶδα κατά γῆς τό χαρτάκι στό Ἱερό μπροστά. Στενοχωρήθηκα καί εἶπα: «Ἄχ, Θεέ μου, ἁγία Αἰκατερίνη, ἦρθα ἐδῶ καί δέν διαβάστηκαν τά ὀνόματά μου».

Τή νύχτα στόν ὕπνο μου ἦρθε μία νέα ὡραία (ἁγία Αἰκατερίνη) καί μοῦ εἶπε: «Φοβήθηκες, παιδί μου, μήπως δέν διαβάστηκαν τά ὀνόματα; Τά διάβασα ἐγώ, ἄς μήν τά διάβασε ὁ παππᾶς».

Στά χέρια της κρατοῦσε ἕνα χαρτί. Μοῦ τό ἔδειξε. Εἶδα ὅτι ἦταν τό χαρτί ποὺ εἶχα γράψει τά ὀνόματα καί τό εἶχα δώσει στόν παππᾶ γιά νά τά μνημονεύσει στήν Προσκομιδή.

«Ὅταν ξεκινᾶ τό πρωί ἡ Λειτουργία μας, ἐκεῖ ὅλα εἶναι πολύ ὡραία. Ὅταν ὅμως ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς μεταδόσεως τότε εἶναι ὅλη ἡ Ἐκκλησία γεμάτη ἀπό τά ἀγγελικά πνεύματα. Τώρα τά βλέπω ἔτσι σάν ἀστραπή. Περνᾶνε Ἄγγελοι μέ τά φτερά τους, ὄμορφα τά πρόσωπά τους, ὅπως εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι. Αὐτοί εἶναι ψηλά, καί μεῖς χαμηλά. Φωνάζει ὁ παππᾶς ἀπό δῶ, ὁ ψάλτης ἀπό κεῖ, βγαίνουν ὅλοι ἐκεῖ καί κουλουριάζουν (κυκλώνουν) τόν παππᾶ γύρω-γύρω.

Μετά βγαίνει ἡ μετάδοση, βλέπεις στήν Ὡραία Πύλη ἀκέραιος ὁ Χριστός, βλέπεις πού λέει ὁ παππᾶς «Μετά φόβου...». Αὐτός λέει: «Ἐδῶ ἐγώ εἶμαι» καί δείχνει τό Ἅγιο Ποτήριο, ὅτι δηλαδή εἶναι μέσα.

Παίρνομε τότε πραγματικά κρέας ἀπό τό Σῶμα τοῦ Κυρίου. Μέσα στό Ἅγιο Ποτήριο εἶναι ἀλήθεια Αὐτός. Γίνεται ὅλος τόσο δά παιδάκι μικρό - μικρό μέ κεφαλάκι, χεράκια, ποδαράκια, ἀκέραιος Χριστός, ἄνθρωπος δηλαδή, καί τό δίνει σ' ἐμένα, τό δίνει σ' ἐσένα καί στόν ἄλλον, μέ τό κουταλάκι (Ἁγία λαβίδα). Τό κουταλάκι μέσα ἔχει ἕνα ἀνθρωπάκι».

Πῶς νά τό πάρεις αὐτό τό πράγμα; Καί τό παίρναμε κάτι ἁμαρτωλοί, κακομαγαρισμένοι, καταπονηρεμένοι, κακός κόσμος, φονιάδες, σκοτώνουν τόν ἄλλον καί τόν θάβουν.

Ὅταν πηγαίνεις νά μεταλάβεις, θά πηγαίνεις μέ τό κεφάλι σκυφτό καί θά σκέφτεσαι Ποιόν θά βρεῖς μπροστά σου. Ποιόν θά ἰδεῖς τώρα ἐσύ. Μήν κοιτᾶς τόν ἕναν καί τόν ἄλλον καί τί κάνει αὐτός καί ἐκεῖνος.

Θά κοιτάζεις μόνο τό Ἅγιο Ποτήριο. Ποιός εἶναι στό Ἅγιο Ποτήριο. Ἐκεῖ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός πού στό δείχνει, αὐτοῦ δέν εἶναι ὁ παππᾶς, αὐτό τό τόσο δά πραγματάκι τό δίνει ὁ Χριστός. Αὐτός παρατηράει ποιός εἶναι ἱκανός νά τό πάρει. Ὅποιος δέν εἶναι ἄξιος σ' αὐτόν δέν τό δίνει. Νομίζεις πὼς παίρνουν ὅλοι μετάδοση ἐκείνη τήν ὥρα; Δέν παίρνουν. Παίρνει ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἑτοιμασμένος. Καί κείνη τήν ὥρα πού πᾶς νά μεταλάβεις πρέπει νά δεῖς τόν Χριστό. Δέν εἶναι ἀνάγκη νά τόν δεῖς πραγματικά, ἀλλά βάλτον μέ τόν νοῦ σου. Μετά ἔρχεται τό «Δι' εὐχῶν» καί βλέπεις φεύγουν ὅλοι πρίν τό «Δι' εὐχῶν» ἀπό τήν Ἐκκλησία. Κάτσε λίγο νά πάρεις τήν εὐχή. Μετά δέν κάνει νά γυρίσεις (ἐπισκεφτεῖς) σπίτι ξένο, γιατί θά χάσεις τήν εὐχή. Δέν εἶναι καλά νά βγεῖς ἔξω, νά πᾶς, ξέρω 'γώ, στήν ἀγορά. Καί ἄν εἶναι μεγάλη ἀνάγκη πές σέ κάποιον ποὺ πάει στήν ἀγορά νά σοῦ ψωνίσει. Καί ἄν βγεῖς, σκύψε τό κεφαλάκι σου, κᾶνε τήν δουλειά σου καί γύρισε στό σπίτι.

«Γιά νά κοινωνήσουμε πρέπει νά προετοιμαστοῦμε καμιά βδομάδα ἀπό νηστεία καί ἀπό ἄλλα πράγματα».

Ἡ γιαγιά Λαμπρινή εἶχε παρρησία στήν προσευχή της. Οἱ ἄνθρωποι στίς δυσκολίες τους, τῆς ζητοῦσαν νά προσεύχεται καί μετά ἔβλεπαν τά ἀποτελέσματα.

Κάποιος ἐξάδελφός της ἦταν ἑτοιμοθάνατος καί δέν παράδινε τό πνεῦμα του (πέθαινε). Βασανιζόταν γιατί ἐνῶ φαινόταν ὅτι πέθαινε, μετά πάλι ἐπανερχόταν. Πῆγε ἡ γυναίκα του καί παρεκάλεσε τήν γιαγιά νά πάει στόν ἀσθενῆ νά κάνη προσευχή. Δίσταζε γιατί θεωροῦσε ὅτι θά τόν πεθάνει αὐτή. Πῆγε τελικά, συζήτησε μαζί του, ἦταν καλός ἀλλά ἔπινε. Τοῦ εἶπε νά ἐξομολογηθεῖ καί μετά ἐνῶ προσευχόταν ἡ γιαγιά, παρέδωσε τήν ψυχή του ἥσυχα.

Τό ἐγγονάκι της, πέντε χρόνων, ἦταν ἄρρωστο. Δύο φορές τό εἶχαν πάει στήν Ρωσσία καί ἑτοιμάζονταν νά πᾶνε καί τρίτη φορά νά τό ξαναχειρουργήσουν. Ἡ γιαγιά Λαμπρινή δέν ἤθελε νά πᾶνε γιατί ἤξερε ὅτι καί νά ζήσει, δέν θά γινόταν καλά. Τό τελευταῖο βράδυ πῆγε στό κελλί της καί ξέσπασε σέ προσευχή μέ δάκρυα παρακαλώντας τόν Θεό: «Νά τό πάρεις στόν θρόνο Σου στούς Οὐρανούς ἀντί γιά τήν Ρωσσία. Αὐτό εἶναι ἄγγελος. Καί ἐκεῖ νά μέ ἀξιώσεις καί μένα, Θεέ μου, νά σηκωθεῖ τό ἐγγονάκι μου ἀπό τόν θρόνο νά μέ πάρει καί μένα».

Ἄκουσε τό «ναί» στήν προσευχή της καί μετά εὐχαριστοῦσε τόν Χριστό. Μέχρι τίς τρεῖς μετά τά μεσάνυχτα τελείωσε τό παιδί. Ἔκλαιγε ἀπό χαρά καί πῆρε τό ἀλεύρι νά ζυμώσει πρόσφορο.

Ἡ γιαγιά Λαμπρινή κατά τήν διάρκεια τῆς ζωῆς της δέν ξέχασε τόν μοναχικό της πόθο. Ἔτσι μετά τήν κοίμηση τοῦ συζύγου της παίρνει τήν ἀπόφαση νά πραγματοποιήσει τό ὄνειρό της. Σέ ἡλικία 70 ἐτῶν περίπου πηγαίνει σέ μοναστήρι τῆς περιοχῆς, ὅπου σύμφωνα μέ τόν κανόνα πού τῆς ἔβαλε ὁ γέροντας, θά ἔμενε 50 μέρες γιά τό Πάσχα, 40 γιά τά Χριστούγεννα καί 15 γιά τόν Δεκαπενταύγουστο. Ἡ ἴδια μετά ζήτησε νά μείνει μόνιμα στό μοναστήρι, ἀλλά ἐν τῷ μεταξύ ὁ γέροντας κοιμήθηκε καί οἱ μοναχές ἐξέφρασαν ἀντίρρηση γιά τήν παραμονή της. Πάλι ἡ γιαγιά Λαμπρινή μέ ὑπακοή - ὑπομονή δέχθηκε αὐτή τους τήν ἀπόφαση καί εἰρηνικά ἐπέστρεψε στό σπίτι της, ὅπου συνέχισε τούς ἀγῶνες της καί προετοιμαζόταν πλέον γιά τήν κοίμησή της.

Μαρτυρίες γιά τήν Λαμπρινή

Ὁ κ. Ἀνδρέας Νικολάου ἀπό τά Καλομόδια Ἄρτας σημειώνει: «Οἱ γονεῖς μου καί κυρίως ἡ γιαγιά μου ἀπό πολύ μικρό μοῦ μιλοῦσαν γιά τήν γιαγιά Λαμπρινή καί τά χαρίσματά της. Εἰδικά ἡ γιαγιά μου τήν ἀκολουθοῦσε παντοῦ σέ ὅποιες Ἐκκλησίες πήγαινε καί περπατοῦσαν ὧρες μέχρι νά φθάσουν. Δέν ἔδινα καί μεγάλη σημασία σ' αὐτά πού ἄκουγα, γιά τίς ἀτέλειωτες ὧρες προσευχῆς, γιά τίς ἐλάχιστες ὧρες ὕπνου (δύο ὧρες τό εἰκοσιτετράωρο), γιά τά χαρίσματά της. Τήν σεβόμουνα σάν γριούλα ποὺ ἦταν, ἀλλά ὅσο μεγάλωνα διαπίστωνα ὅτι ὑποβάλλεται μέ χαρά σέ μεγάλες καί σκληρές δοκιμασίες (νηστεῖες καί ἀγρυπνίες). Παρατηροῦσα κάθε φορὰ πού μεταλάμβανε στήν Ἐκκλησία τό πρόσωπό της νά λάμπει. Ὅταν μέ συναντοῦσε μετά τήν θεία Λειτουργία, μέ χαΐδευε στοργικά στό κεφάλι καί ἔνιωθα τότε νά μήν πατάω στήν γῆ. Αὐτό μέ ἔκανε νά ἐπιζητῶ πιό συχνά νά εἶμαι μαζί της.

«Κάποιο καλοκαίρι ποὺ εἶχα τελειώσει τήν πρώτη τάξη δημοτικοῦ, ἡ γιαγιά Λαμπρινή μέ ἄλλες γυναῖκες πῆγαν καὶ ἄνοιξαν τήν Ἐκκλησία τῶν Ταξιαρχῶν στό χωριό Λουτροτόπος Ἄρτης. Μαζί τους πῆγα καί ἐγώ μέ τήν μητέρα μου καί κοιμηθήκαμε τό βράδυ μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἦταν νύχτα καί ἡ γιαγιά κάτι ἔψελνε ἀπό ἕνα βιβλίο. Ἐγώ σηκώθηκα καί γύριζα μέσα στήν Ἐκκλησία πού φωτιζόταν ἀπό λίγα κεράκια ἀναμμένα. Ὕστερα ἄνοιξα τήν πόρτα τοῦ Ἱεροῦ, μπῆκα μέσα, προχώρησα δύο - τρία βήματα πρός τήν Ἁγία Τράπεζα καί ἀμέσως σταμάτησα. Ἄκουσα βήματα ἀνθρώπου νά μέ πλησιάζουν. Παρατήρησα δύο - τρεῖς σκιές γύρω ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα νά ἔρχονται πρός τό μέρος μου καί νά μέ περικυκλώνουν. Φοβήθηκα καί ἀμέσως βγῆκα ἔξω ἀπό τό Ἱερό. Βλέποντάς με ἡ μητέρα μου, ποὺ μέ ἔψαχνε, με μάλωσε. Τότε τῆς λέγει ἡ γιαγιά Λαμπρινή: «Μή μαλώνεις τό παιδί. Αὐτό εἶναι παιδί μικρό καί ἀναμάρτητο. Νά ἤξερες τί ἀγγελικές δυνάμεις τό ἔχουν περικυκλώσει»! Κατάλαβα τότε ὅτι καί ἡ γιαγιά Λαμπρινή εἶδε τά ἴδια μέ μένα καί ἄς ἦταν ἐκτός του Ἱεροῦ. Διαπίστωσα ἔκτοτε ὅτι ἡ γιαγιά Λαμπρινή δέν εἶναι σάν τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ὅταν ἀργότερα ἐνηλικιώθηκα καί ἡ γιαγιά εἶχε περάσει τά ὀγδόντα της χρόνια, κάποια φορὰ τήν βρῆκα στήν βρύση τῆς αὐλῆς καί πρίν τήν χαιρετήσω παρατήρησα

ὅτι, ὅπως ἦταν σκυμμένη, ἡ καμπούρα της εἶχε μεγαλώσει. Δέν πρόλαβα νά κάνω ἕνα βῆμα καί τότε ἡ γιαγιά λές καί διάβασε τήν σκέψη μου, σηκώνει τό κεφάλι της καί μοῦ εἶπε: «Εἶδες, παιδάκι μου, πῶς ἔγινα ἀπό τό πολύ διάβασμα, ὅλη τήν ἡμέρα σκυμμένη πάνω στά βιβλία μέ πολλή προσευχή καί μετάνοια στόν Κύριο, μήπως μπορέσω καί πάρω μία μικρή θέση στόν οἶκο τοῦ Κυρίου».

Τήν διέκρινε μεγάλη ταπεινοφροσύνη. Ἔλεγε: «Ἐγώ δέν εἶμαι τίποτε. Μία φτωχή καί ἀγράμματη ἀγρότισσα». Καί ἐνῶ ἦταν ὀλιγογράμματη, συζητοῦσε μέ πολλή ἄνεση μέ μορφωμένους ἀνθρώπους. Μιλοῦσε γιά δέκα λεπτά καί ἔλεγε πράγματα ποὺ ἄλλοι δέν μποροῦσαν νά τά ποῦν σέ ὧρες... Ὁ καθηγητής μας ὁ θεολόγος γιά μιςὴ ὥρα προσπαθοῦσε νά μᾶς ἐξηγήσει τί εἶναι θαῦμα καί στό τέλος δέν καταλάβαμε πολλά πράγματα. Ἡ γιαγιά ὅταν τήν ρώτησα ἀπάντησε: Εἶναι πολύ ἁπλό. «Ὅ,τι εἶναι ἀδύνατο γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι δυνατό γιά τόν Θεό».

Κάποτε ἡ τηλεόραση ἔδειχνε τίς Ἐκκλησίες στήν κατεχόμενη Κύπρο, ποὺ οἱ Τοῦρκοι τίς ἔχουν μετατρέψει σέ στάβλους καί ἀποθῆκες. Ρώτησα τήν γιαγιά τί λέει ὁ Κύριος γι' αὐτό. Ἔδειξε νά στενοχωρήθηκε καί ἀπάντησε:

«Ἀπό τότε πού οἱ Τοῦρκοι μετέτρεψαν τήν Ἁγιά Σοφιά σέ τζαμί, ἡ Παναγία ἔφυγε ἀπό μέσα καί στέκεται ἔξω δίπλα στήν πόρτα καί κλαίει. Κλαίει συνέχεια γιατί τῆς πῆραν τό σπίτι. Ἂν μποροῦσες νά δεῖς τήν Παναγία πῶς κλαίει, θά ἔκανες πολλές μέρες νά κοιμηθεῖς». Ἀφοῦ συλλογίστηκε γιά λίγο μοῦ εἶπε, «νά δεῖς σέ λίγο καιρό τί θά πάθει ἡ Τουρκία». Πράγματι σέ λίγους μῆνες ἔγιναν οἱ γνωστοί σεισμοί.

Τήν ρώτησα ἄν ὑπάρχουν καί ἄλλοι ἄνθρωποι στήν Ἑλλάδα μέ τό ἴδιο χάρισμα. Ἀφοῦ κοίταξε λίγο στόν οὐρανό μοῦ ἀπάντησε: «Ναί, ὑπάρχουν, γιατί ἡ θρησκεία μας εἶναι ζωντανή. Ὑπάρχει κάποιος ἀπ' ὅλους μας πού ὁ Κύριος τόν ἔχει πολύ ψηλά. Κάθεται κοντά στά σύνορα μέ τήν Ἀλβανία. Ἔχω πάει πέντε - ἕξι φορές καί τήν προηγούμενη ἑβδομάδα ἐκεῖ ἤμουνα». Καί ἐνῶ ἔλεγε αὐτά ἔλαμπε ὁλόκληρη ἀπό χαρά.

Μιλοῦσε γιά πράγματα ποὺ θά γίνουν στό μέλλον. Εἶπε: «Θά δεῖς πράγματα ποὺ δέν μπορεῖς νά φανταστῆς. Θά δεῖς μεγάλα κύματα ἴσα μέ ἕνα διώροφο σπίτι νά καταστρέφουν πόλεις καί χωριά, καί λίγοι θά σωθοῦν». Πράγματι δύο μῆνες μετά τόν θάνατό της εἴχαμε τό γνωστό τσουνάμι μέ χιλιάδες νεκρούς (στήν Ἀσία). «Θά δεῖς παιδιά νά πηγαίνουν ἐκδρομή μέ τό σχολεῖο καί νά βγαίνει ὁ σατανᾶς μέ τό δρεπάνι καί νά τούς παίρνει τά κεφάλια». Πράγματι συνέβη τό γνωστό ἀτύχημα μέ τά παιδιά ἀπό τήν Μακεδονία μέ τόσα θύματα. Μοῦ ἔλεγε: «Δέν κάνει νά σοῦ ἀποκαλύψω περισσότερα γιατί ἁμαρτάνω. Γιά ὅ,τι σοῦ λέω μοῦ δίνει ἄδεια ὁ Κύριος».

«Στίς 7 Σεπτεμβρίου 2002 τήν ἐπισκέφτηκα καί ἔδειξε νά μέ περιμένει. Μοῦ εἶπε: «Σέ λίγες μέρες ἐγώ θά φύγω ἀπό τήν ζωή. Δέν ξέρεις μέ πόση χαρά περιμένω αὐτήν τήν

στιγμή». Μοῦ ἔδωσε κάποιες συμβουλές, ὅπως νά νηστεύω Τετάρτη καί Παρασκευή, νά μήν δουλεύω στίς ἀργίες, νά πηγαίνω ὅσο μπορῶ σέ ἀγρυπνίες καί ἀλλά πολλά. Ὕστερα μοῦ εἶπε: Ὅταν μέ χρειάζεσαι νά ἔρχεσαι στόν τάφο μου. Ἐκεῖ θά εἶναι πλέον τό σπίτι μου. Θά ζητᾶς τήν βοήθειά μου γιά νά μεσιτεύω στόν Κύριο. Ἀρκεῖ αὐτά πού θά μοῦ ζητᾶς νά εἶναι σύμφωνα μέ τά λόγια τοῦ Κυρίου».

*

Ἡ κυρία Βασιλική Τζουρμανᾶ ἀπό τό Κομμένο Ἄρτας μαρτυρεῖ: «Ἄκουσα σέ μία Ἐκκλησία τῆς Ἄρτας γιά πρώτη φορά νά συζητοῦν γιά τήν Λαμπρινή καί τά πνευματικά της χαρίσματα καί ἔνιωσα μεγάλη ἐπιθυμία νά τήν γνωρίσω. Μέ μία συγγένισσά μου πού τήν ἤξερε πήγαμε στό φτωχικό σπιτάκι της. Ἀπό τότε γιά σαράντα περίπου χρόνια μέχρι ποὺ ἔφυγε ἀπό τήν ζωή τήν ἀκολουθοῦσα σχεδόν πάντοτε σέ προσκυνήματα, σέ ἀγρυπνίες, σέ λειτουργίες πού ἔκανε σέ Ἐκκλησίες καί κοιμόμασταν μέσα σ' αὐτές τίς νύχτες.

Ἡ θεία Λαμπρινή προσευχόταν καί διάβαζε πολλές ὧρες καί κοιμόταν ἐλάχιστα. Κάποτε ζήτησα τήν βοήθειά της. Ὁ ἄνδρας μου χαρτόπαιζε καί παραμελοῦσε τό σπίτι. Εἴχαμε φθάσει σέ ἀδιέξοδο. «Μή φοβᾶσαι», μοῦ εἶπε, «ὅλα θά τά τακτοποιήσει ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ἀρκεῖ νά δείξεις πίστη στόν Κύριο». Μοῦ ζήτησε γιά σαράντα μέρες νά ξυπνῶ στίς 3 μετά τά μεσάνυχτα καί νά προσεύχομαι κάνοντας καί 40 μετάνοιες. Μοῦ εἶχε δώσει νά διαβάζω κάποιες προσευχές καί μοῦ εἶπε ὅτι καί αὐτή θά προσεύχεται γιά νά μᾶς βοηθήσει ὁ Κύριος.

Πράγματι ἔκανα ὅπως μοῦ εἶπε ἡ θεία Λαμπρινή κρυφά ἀπό τόν ἄνδρα μου καί μετά τίς σαράντα μέρες ξαφνικά ὅλα ἄλλαξαν. Ὁ ἄνδρας μου δέν ξανάπαιξε χαρτιά, ἀσχολοῦνταν μέ τά κτήματα καί τήν οἰκογένεια καί τά οἰκονομικά μας βελτιώθηκαν.

Κάποτε μέ τή θεία Λαμπρινή καί ἄλλες γυναῖκες κοιμηθήκαμε σέ μία Ἐκκλησία. Ἀφοῦ τελείωσε τίς προσευχές της ξάπλωσε νά κοιμηθεῖ. Ἐμένα δέν μέ ἔπαιρνε ὁ ὕπνος. Ἀκούω τήν θεία Λαμπρινή ἐνῶ κοιμόταν ἔβγαζε κάτι ἀναστεναγμούς, σάν νά δούλευε καί ἦταν πολύ κουρασμένη. Αὐτό κράτησε γιά λίγο. Σηκώθηκα καί ἔπιασα τά χέρια της καί τά πόδια της. Ἦταν σάν νά ἐπίανα ἕναν πεθαμένο. Κατάλαβα ὅτι πάλι ἡ θεία Λαμπρινή ἔφυγε πνευματικά ἀπό τό σῶμα της. Τίς πρωινές ὧρες τήν ἄκουσα πάλι σάν νά ἀγκομαχοῦσε. «Τώρα θά ἐπέστρεψε», σκέφθηκα. Μόλις ξύπνησε τήν ρωτάω: «Τό βράδυ ἔφυγες; Ποῦ πῆγες»; Μοῦ ἔδωσε τήν ἐξῆς ἀπάντηση: «Πῆρα τήν τάδε, (μία γυναίκα ποὺ ἦταν στήν παρέα μας) καί τήν παρουσίασα στόν Κύριο».

Κάποια φορὰ ἀντιμετώπισα ἕνα μεγάλο πρόβλημα. Ἔμεινα γιά ἕξι μῆνες στό κρεββάτι μέ δυνατούς πόνους στήν μέση μου. Δέν μποροῦσα νά κουνηθῶ καί πήγαινα ἀπό γιατρό σέ γιατρό, ἀλλά ἡ κατάστασή μου χειροτέρευε. Μία μέρα ἡ θεία Λαμπρινή μέ ἐπισκέφθηκε στό σπίτι μου. «Μήν ἀνησυχεῖς», μοῦ εἶπε, «σέ λίγο καιρό θά εἶσαι

τελείως καλά». Τήν ἴδια μέρα μέ πληροφόρησε κάποια γνωστή μου ὅτι ἡ θεία Λαμπρινή πρίν ἔρθει στό σπίτι μου πῆγε στήν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ μου, καί γονατιστή γιά πολλή ὥρα προσευχόταν μπροστά στήν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας, πού εἶναι ἀφιερωμένη ἡ Ἐκκλησία. Σέ λίγες μέρες μέ τήν βοήθεια κάποιου γιατροῦ περπατοῦσα κανονικά. Ἀπό τότε μέχρι σήμερα γιά 18 χρόνια δέν εἶχα τήν παραμικρή ἐνόχληση.

Καί μετά τήν κοίμησή της σέ δύσκολες στιγμές τῆς ζωῆς μου τήν ἐπικαλοῦμαι καί πάντα μέ βοηθάει. Εἶχα ἕνα καλοκαίρι πονοκεφάλους καί ζαλάδες πού ἴσως ὀφείλονταν στούς καύσωνες. Ξάπλωσα νά κοιμηθῶ, ἀφοῦ πρῶτα ζήτησα τήν βοήθειά της. Ἦρθε στόν ὕπνο μου, στάθηκε ἀπό πάνω μου καί μέ σκέπασε μ' ἕνα σεντόνι. Τό πρωί ποὺ σηκώθηκα ἤμουν ὑγιέστατη».

*

Ἡ κυρία Μαρία Δραγατάκη ἀπό τήν Ἄρτα ἀναφέρει: «Ἔμαθα πολλά κοντά στή γιαγιά Λαμπρινή πηγαίνοντας μαζί της στίς ἀμέτρητες ὁλονυχτίες καί στά προσκυνήματα ποὺ ὀργάνωνε ἡ ἴδια. Μέ ἀποκαλοῦσε «παιδί μου» καί ἡ λέξη αὐτή ἄγγιζε πραγματικά τήν ψυχή μου. Εἶχε ὑπομονή καί ἄκουγε τά προβλήματά μου καί πάντα εὕρισκε λύσεις. Ἡ ζωή της ἦταν ἁγία καί ἦταν πολύ ταπεινή. Τί νά πρωτοθυμηθῶ; Τήν βοήθειά της πρός τήν μητέρα μου; Τίς προβλέψεις καί τήν προσευχή ποὺ ἔκανε γιά τά παιδιά μου; Ἤ τό μεγάλο καλό ποὺ ἔκανε σέ μένα; Ὅταν μετά ἀπό ἕνα βαρύ χειρουργεῖο ἔχασα τόν ὕπνο μου, νιώθοντας ἀπελπισμένη καί χαμένη, πῆγα μεσάνυχτα στό σπίτι της, ζητώντας βοήθεια καί τήν βρῆκα στά γόνατα νά προσεύχεται λουσμένη στόν ἱδρώτα καί γύρω της ἀναμμένα καντήλια καί κεριά. Μοῦ εἶπε: «Παιδί μου, Τί ἔπαθες ἀπόψε»; Σταυρώνοντάς με ἀπό τότε ἠρέμησα. Νά εἶναι καλά ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται ἡ γιαγιά Λαμπρινή καί νά πρεσβεύει γιά ὅλους μας».

*

Ὁ Α. Γ. ἀναφέρει: «Γνώριζα τήν γιαγιά Λαμπρινή ἀπό μικρός, γιατί ἐρχόταν στό σπίτι μας καί ἔβλεπε τήν κατάκοιτη γιαγιά μου, ἀλλά τήν θεωροῦσα μία ἀγράμματη γιαγιά. Ἄκουσα ἄλλους νά μιλοῦν μέ εὐλάβεια γι' αὐτήν καί ὅταν γύρισα ἀπό τό πρῶτο προσκύνημά μου στό Ἅγιον Ὄρος τό 2002, πῆγα νά τήν δῶ καί νά τῆς δώσω μία εὐλογία. Μπαίνοντας στό κελλάκι της ἔνιωσα σάν νά βρίσκομαι μπροστά σ' ἕνα γίγαντα. Συνειδητοποίησα τότε, χωρίς νά ξέρω πῶς, ὅτι αὐτή ἡ γυναίκα ἦταν πολύ ψηλά πνευματικά, τόσο ποὺ δέν μποροῦσα νά τήν ἀτενίσω, ἄν καί σωματικά ἦταν μικροκαμωμένη.

Ἡ συζήτηση μαζί της ἦταν μία πνευματική πανδαισία. Τότε κυριαρχοῦσε τό θέμα τῶν ταυτοτήτων πού μέ ἀπασχολοῦσε ἔντονα. Ἡ πρώτη κουβέντα πού μοῦ εἶπε, χωρίς νά ἀναφέρω κάτι σχετικό, ἦταν: «Δέν πρέπει νά πάρουμε τίς ταυτότητες μέ τό

χάραγμα». Στίς ἐπόμενες ἐπισκέψεις μου μέχρι τήν κοίμησή της διαπίστωσα ὅτι εἶχε τό προορατικό καί διορατικό χάρισμα. Μοῦ ἀνέφερε γεγονότα ἄγνωστα σύμφωνα μέ τήν ἀνθρώπινη λογική, ἄλλοτε γεγονότα πού ἀφοροῦσαν τό μέλλον μου καί ἔγιναν, καί ἄλλα γιά γενικότερα θέματα. Ὁρισμένες δέ φορές ἐνῶ εἶχα στό νοῦ μου νά θέσω μία ἐρώτηση ἤ μοῦ γεννιόταν μία ἀπορία σέ συζήτηση παρουσίᾳ καί ἄλλων ἀνθρώπων, αὐτή σταματοῦσε τήν συζήτηση, ἀπαντοῦσε στήν ἐρώτηση πού σκεφτόμουν καί συνέχιζε τήν συζήτηση.

Τόν Μάϊο τοῦ 2002 ποὺ τήν εἶδα μοῦ εἶπε ὅτι σέ λίγους μῆνες θά φύγει. Ἀλλά ὅταν μέ εἶδε πώς στενοχωρήθηκα πολύ, εἶπε: «Ἐ, ἔτσι τό λέω, μῆνες - χρόνια». Ἀλλά κοιμήθηκε πράγματι σέ λίγους μῆνες, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2002 καί πορεύθηκε ἡ ψυχή της στόν Κύριο πού τόσο πόθησε ἀπό μικρή».

*

Τήν τελευταία Κυριακή πού πῆγε στήν Ἐκκλησία κοινώνησε καί διάβασε τήν Εὐχαριστία στό σπίτι της. Τήν Δευτέρα ἄπλωσε ὅλα τά βιβλία στό κρεββάτι της, διάβαζε ἀπό τό καθένα λίγο, τό σταύρωνε, τό ἀσπαζόταν καί τό ἄφηνε στήν ἄκρη. Τρόπον τινά τά ἀποχαιρετοῦσε, γιατί τόσα χρόνια αὐτά ἦταν ἡ καλύτερη συντροφιά της. Τήν Τρίτη τό ἀπόγευμα κάλεσε τήν κόρη της νά κάνουν Παράκληση. Τελειώνοντας εἶπε: «Σ' εὐχαριστῶ, Παναγία μου, ποὺ μοῦ ἔδωσες νά κάνω κι αὐτή τήν Παράκληση. Γιατί μέχρι τήν Πέμπτη ἔχω πολλές προσευχές νά κάνω ἀκόμη». Στήν ἐρώτηση τῆς κόρης της τί θά κάνει τήν Πέμπτη, ἀπάντησε: «Θά πάω γιά ἐκεῖ ποὺ ἐργάστηκα, ἄν ἐργάστηκα καλά». Τήν Τετάρτη τό πρωί ζήτησε νά δῆ τά ἐγγόνια της. «Αὔριο θά φύγω», εἶπε. Τό βράδυ εἶπε σέ μία ἀνιψιά της: «Τώρα ἐγώ θά φύγω. Νά πᾶς νά τό πεῖς ἐσύ στήν Σταθούλα, νά μήν τῆς κακοφανεῖ. Παρακαλοῦσα τόν Θεό νά μέ ἀφήσει νά ζήσω, μέχρι νά ὡριμάσει ἡ Σταθούλα καί νά καταλάβει τί εἶναι ἡ ἄλλη ζωή».

Κάποια στιγμή ἀνασηκώθηκε στό κρεββάτι, ἄνοιξε τά χέρια της καί εἶπε στους παρευρισκομένους: «Ἐλάτε τώρα, ὅλοι μαζί, νά πᾶμε στά Ἱεροσόλυμα». Τούς ἀγκαλίασε ὅλους, μετά σταύρωσε τό στῆθος της, τό προσκέφαλο καί ξάπλωσε.

Τότε ἡ Σταθούλα ἔβγαλε τούς ἄλλους ἔξω καί μαζί μέ τόν σύζυγό της ἄναψαν κεράκι καί διάβασαν τίς προσευχές, ὅπως ἀκριβῶς τῆς εἶχε ἀφήσει ἐντολή νά κάνει ἡ μητέρα της Λαμπρινή. Ὅταν τελείωσαν τίς προσευχές ἄκουσαν ἕνα ἐλαφρύ σσσς καί ἡ Λαμπρινή Βέτσιου ξεψύχησε σάν πουλάκι, στίς 17 Ὀκτωβρίου 2002, ἡμέρα Πέμπτη.

Στόν τάφο της περνοῦν καί προσκυνοῦν πολλοί ἄνθρωποι. Προσεύχονται καί ἀντλοῦν δύναμη. Κάποια πού ὅσο ζοῦσε ἡ Λαμπρινή τήν συμβουλευόταν, ἦταν πολύ στενοχωρημένη, γιατί ὁ σύζυγός της θά ἔκανε σοβαρή ἐγχείρηση καρδιᾶς. Ἀφοῦ προσκύνησαν τόν τάφο της καί προσευχήθηκαν, εἶδε στόν ὕπνο της τήν γιαγιά

Λαμπρινή πού τῆς εἶπε:
«Μήν στενοχωριέσαι. Ὸ ἄνδρας σου θά γίνει καλά. Μόνο πρίν πᾶς στό νοσοκομεῖο, θά φτιάξεις πρόσφορο καί θά τό πᾶς στήν Ἐκκλησία. Πράγματι ἔκανε τό πρόσφορο καί ὅλα πῆγαν καλά.

Αὐτή ἦταν ἡ Λαμπρινή Βέτσιου. Ἀσκήτρια μέ μεγάλες νηστεῖες, μέ καθημερινές ἀγρυπνίες, μέ συνεχῆ μελέτη καί προσευχή. Ἀγαποῦσε τόν Χριστό, μιλοῦσε συνέχεια γι' Αὐτόν καί ὅλα τά κύτταρα τοῦ σώματός της ἀνέδιναν Χριστό. Βοηθοῦσε τούς ἀνθρώπους μέ τήν χάρη που εἶχε. Εἶδε ἀπ' αὐτή τήν ζωή τόν Παράδεισο καί τήν Κόλαση. Ἐνῶ προσευχόταν ἐρχόταν ἐνίοτε ὁ Χριστός, ἡ Παναγία καί ἄλλοι Ἅγιοι καί συνομιλοῦσαν. Ἤξερε τά μελλούμενα καί ἔλεγε ὅτι μᾶς περιμένουν πολύ δύσκολα χρόνια. Λυπόταν τά μικρά παιδιά καί ἔλεγε: «Ἂν ἤξεραν τί θά περάσουν»!. Ἀλλά ἀμέσως συμπλήρωνε: «Ἔχει ὁ Θεός. Θά οἰκονομήσει γιά τούς Χριστιανούς». Περισσότερα, ἔλεγε, δέν τήν ἄφηνε νά πη ὁ Χριστός.

Αἰωνία της ἡ μνήμη. Αμήν.

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Ασκητές μέσα στον κόσμο», ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 2008, Ι. Ησυχαστήριον Αγ. Ιωάννης ο Πρόδρομος, Μεταμόρφωσις Χαλκηδικής)

(Πηγή ηλ. κειμένου: agiazoni.gr)